

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7034/2538

บริษัท นว นคร ขอนแก่น จำกัด โจทก์ บริษัท นำ สีน ประกันภัย จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 887, ป.พ.พ. มาตรา 172, ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.พ.พ. มาตรา 882

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ซึ่งเป็นผู้อุปประกันภัยได้ชำระค่าเสียหายแก่บุคคลภายนอก ผู้ต้องเสียหายแล้วฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบในฐานะผู้รับประกันภัยค่าเงินใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 เป็นการฟ้องบังคับตามสัญญาประกันภัย จึงต้องอยู่ภายใต้อายุความ 2 ปีนับแต่วันวินาศภัยตามมาตรา 882 วรรคแรก วินาศภัยเกิดเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2532 ต่อมาพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยได้ตรวจความเสียหายเรียกเก็บเงินค่าแจ้งเหตุจากโจทก์ผู้อุปประกันภัยค่าเงินและได้นำรถคันที่ถูกรถคันที่จำเลยรับประกันภัยไว้ชนไปตีราคาซ่อมถือว่า เป็นการทำการอันปราศจากเคลือบคลุมสงสัยตระหนักเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพตามสิทธิเรียกร้องในหนี้ดังกล่าว อายุความย่อมระงับเหตุลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 172 เดิม ระยะเวลาที่ได้ล่วงไปก่อนนั้นย่อมไม่นับเข้าในอายุความจนเมื่อเหตุที่ทำให้ อายุความระงับเหตุลงนั้นได้สิ้นสุดได้แก่วันที่จำเลยมีหนังสือปฏิเสธความรับผิดชอบไปยังโจทก์เมื่อ วันที่ 3 พฤศจิกายน 2532 จึงเริ่มนับอายุความขึ้นใหม่แต่เวลานั้นสืบไปตาม มาตรา 181 เดิม เมื่อนับถึงวันฟ้องยังไม่เกิน 2 ปี คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2532 โจทก์เอาประกันภัยค่าจุนรถยนต์โดยสารประจำทางปรับอากาศหมายเลขทะเบียน 10-2679 ขอนแก่น ไว้กับจำเลยเป็นเงิน 250,000 บาทต่อครั้ง เมื่อวันที่ 17 เมษายน 2532 เวลาประมาณ 12 นาฬิกาซึ่งอยู่ระหว่างอายุสัญญาประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 10-2679 ขอนแก่น ได้ชนท้ายรถยนต์หมายเลขทะเบียน 10-1319 ชลบุรี ของนายเสถียร สหยา เสียหายเป็นเงิน 33,700 บาท จำเลยรับว่าจะชดใช้ให้แก่นายเสถียรแต่กลับผิดสัญญา โจทก์จึงชดใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวให้นายเสถียรไปเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2533 จำเลยจะต้องชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ถึงวันฟ้องคิดเป็นดอกเบี้ย 3,896.85 บาทขอให้บังคับจำเลยใช้เงิน 37,596.85 บาท พร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ 7.5 ต่อปี ในต้นเงิน 37,700 บาท นับแต่วันฟ้อง จนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยให้การว่า คดีขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์ฎีกาเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายว่าคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชดใช้เงินให้โจทก์รวม 37,596.85 บาท คดีโจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 และ มาตรา 248 การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ได้วินิจฉัยจากพยานหลักฐานในสำนวน ซึ่งศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงมาว่าโจทก์เป็นผู้อุปประกันภัยค่าจุนรถยนต์โดยสารปรับอากาศหมายเลขทะเบียน 10-2679 ขอนแก่น หมายเลขเครื่องยนต์ อี 120-291906 หมายเลขตัวถัง 2321189 ไว้กับจำเลย ตามกรมธรรม์เอกสาร หมายเลข จ.3(ตรงกับเอกสารหมายเลข ล.1) ต่อมาวันเกิดเหตุวันที่ 17 เมษายน 2532 รถยนต์โดยสาร

ปรับอากาศ หมายเลขทะเบียน 10-2679 ขอนแก่น ได้ชนท้ายรถยนต์หมายเลขทะเบียน 10-1319 ชลบุรี ของนายเสถียรเสียหาย ซึ่งพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของจำเลยได้ตรวจความเสียหายและได้นำรถคันดังกล่าวไปตีราคาค่าซ่อม ตามใบสั่งซ่อมเอกสารหมายเลข 6 ซึ่งได้เรียกค่าจ้างอุบัติเหตุจากโจทก์ ตามใบเสร็จรับเงินเอกสารหมายเลข 4 ต่อมาจำเลยกลับมีหนังสือปฏิเสธความรับผิดชอบไปยังโจทก์ โจทก์จึงชำระค่าซ่อมให้นายเสถียร แล้วฟ้องคดีนี้ต่อศาลเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2534 เห็นว่าข้อเท็จจริงตามที่ศาลชั้นต้นฟังมานั้นเป็นเรื่องโจทก์ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยและได้ชำระค่าเสียหายแก่นายเสถียรซึ่งเป็นบุคคลผู้ต้องเสียหายแล้วฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบในฐานะผู้รับประกันภัยค่าจนใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 เป็นการฟ้องบังคับตามสัญญาประกันภัยจึงต้องอยู่ภายใต้อายุความ 2 ปี นับแต่วันวินาศภัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 882 วรรคแรก แม้จะปรากฏว่าวินาศภัยเกิดเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2532 แต่พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยได้ตรวจความเสียหายและได้เรียกเก็บเงินค่าจ้างเหตุจากโจทก์ตามเอกสารหมายเลข 4 ให้โจทก์ถือไว้เป็นหลักฐาน ทั้งยังได้นำรถคันดังกล่าวไปตีราคาค่าซ่อมตามใบสั่งซ่อมเอกสารหมายเลข 6 พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการทำการอันปราศจากเคลือบคลุมสงสัย ตระหนักเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพตามสิทธิเรียกร้องในหนี้ดังกล่าว อายุความย่อมระงับลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 172 เดิม (มาตรา 193/14(1) ที่แก้ไขใหม่) เมื่ออายุความระงับลงแล้วระยะเวลาที่ได้ล่วงไปก่อนนั้นย่อมไม่นับเข้าในอายุความ จนเมื่อเหตุที่ทำให้อายุความระงับลงนั้นได้สิ้นสุดลง ซึ่งในกรณีนี้ได้แก่วันที่จำเลยมีหนังสือปฏิเสธความรับผิดชอบไปยังโจทก์ตามหนังสือลงวันที่ 12 ตุลาคม 2532 เอกสารหมายเลข 3 ซึ่งโจทก์ได้รับวันที่ 3 พฤศจิกายน 2532 ตามใบตอบรับเอกสารหมายเลข 4 ซึ่งถือเป็นวันที่เหตุที่ทำให้อายุความระงับลงนั้นสิ้นสุดลง จึงเริ่มนับอายุความขึ้นใหม่แต่เวลานั้นสืบไปตามมาตรา 181 เดิม (มาตรา 193/15 ที่แก้ไขใหม่) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อนับถึงวันฟ้องยังไม่เกิน 2 ปีคดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าพฤติการณ์ดังกล่าวยังไม่เป็นการรับสภาพความรับผิดชอบต่อเจ้าหนี้ไม่ เหตุให้อายุความระงับลง คดีโจทก์จึงขาดอายุความนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาโจทก์ฟังขึ้นส่วนประเด็นข้อพิพาทอื่น ๆ ที่จำเลยให้การต่อสู้ไว้ในคำให้การศาลล่างทั้งสองยังมีได้วินิจฉัยมา แม้คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวไปเสียเองได้ก็ตามแต่เมื่อฎีกาของโจทก์มิได้กล่าวถึงประเด็นข้อพิพาทอื่นมาด้วยเช่นนี้ ศาลฎีกาจึงไม่อาจวินิจฉัยไปเสียทีเดียวได้ ต้องย้อนสำนวนให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาปัญหาดังกล่าวพิพากษาให้ยกคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสอง ให้ศาลชั้นต้นพิจารณาประเด็นข้อพิพาทที่เหลือแล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

สถิตย์ ไพเราะ · นิเวศน์ คำผอง · สมคิด ไตรโสรัส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7034/2538>